

ANNIKA LAVÉN

*Ajan halki
hyräilevä tyttö*

 SAGA
EGMONT

Annika Lavén

Ajan halki
hyräilevä tyttö

SAGA Egmont

Ajan halki hyräilevä tyttö

Kannen kuva: Shutterstock, Midjourney, Unsplash & Pexels

Kansi: Emma Björklund

Copyright © 2026 Annika Lavén and Saga Egmont

Kaikki oikeudet pidätetään.

ISBN: 9788727350363

1. POD-painos

Tätä teosta tai sen osia ei saa kopioida tai jakaa ilman oikeudenomistajan lupaa. Teoksen käyttö tekoälyn kouluttamiseen tai tekstin- ja tiedonlouhintaan on kielletty ilman oikeudenomistajan lupaa.

www.sagaegmont.com/finland

Saga Egmont kuuluu Egmont-konserniin, jonka omistaa Egmont-säätiö. Säätiö tukee haavoittuvassa asemassa olevia lapsia ja nuoria.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

1.

Matteuksen kotiseutumuseo oli yllättävän hyvin säilynyt, komea ja suuri talo ollakseen 1800-luvun alussa rakennettu. Se kohosi maisemasta ylväänä, itseoikeutettuna silmänvangitsijana.

Valtteri Terhonjoki, Matteuksen kotiseutumuseon omistaja ja opas, antoi minun rauhassa katsella taloa ja sulatella ensinäkemän aiheuttamaa tunnemyrskyä. Hän istui vaiti, ohjasi autoa ja napsautti välillä tuulilasinpyyhkimet toimintaan, kun tihkusaletta kertyi tuulilasille hämärtämään näkyvyyttä.

Talo oli upea. Jo kaukaa näki, että se oli rakennettu hirsistä huolellisesti valittuun paikkaan veden äärelle. Talon sivulla läikehti kirkasvetinen, peilityni lampi.

”Tietenkään 1800-luvun alussa siinä ei ollut lampea, vaan joki”, Valtteri huomautti, kun ihastuksesta henkällen mainitsin talon hyvän sijainnin.

”Mutta varmasti luonnonkaunis paikka ja lampi tuovat kotiseutumuseolle viihtyisyyttä vielä tänäkin päivänä”, intin yhä häkeltyneenä talon ja sen sijainnin mahtavuudesta, sillä tokihan

Matteuksen museolla oli ymmärretty hyödyntää pihapiirissä olevan, romantiikkaa huokuvan vesielementin mahdollisuudet.

Vähintäänkin aurinkoisina päivinä siellä olisi kannattanut vuokrata venettä tai vaikka pariakin soutelemista varten.

Huolimatta Valtterin antamasta kuvauksesta matkalla juna-asemalta Terhonjoen kylään olin odottanut näkeväni perillä punamultamaalilla maalatun mökin, jossa ei ollut jäljellä muuta alkuperäistä kuin perustukset, jos niitäkään.

”Talo on täysin alkuperäisessä asussaan”, Valtteri oli vakuuttanut, kun esittelyjen jälkeen olimme nousseet autoon ja olin kysynyt uudesta työpaikastani. ”Huonekalut, verhot, kotitaloustavarat – kaikki aitoja ja autenttisia.”

Valtteri oli virnistänyt samalla tavalla poikamaisesti kuin virnisti nytkin.

”Vaikuttava, vai mitä?”

”Kieltämättä”, minäkin virnistin. ”Ainakin näin kaukaa katsottuna.”

Valtteri vilkaisi minua terävästi. Hänen leukansa kiristyi ja kätensä puristuivat ratin ympärille. Arvasin, että hän suhtautui museoon kuin palvova isä lapseensa ja jokainen poikkipuolinen sana merkitsi samaa kuin henkilökohtainen loukkaus.

”En malta odottaa, että pääsen tutustumaan museoon ja esineisiin”, sanoin nopeasti keventääkseni tunnelmaa. ”Montako opasta teillä on?”

”Sinun lisäksi kaksi: minä ja äitini. Aluksi sinä et kierrätä vieraita yksin, mutta voit olla mukana kuuntelemassa. Siten opit parhaiten historian ja tarinat. Kierroksia on päivittäin kaksi, kymmeneltä aamulla ja kahdelta iltapäivällä. Pölyt pyyhitään päivittäin – sinun heiniäsi – samoin vieraiden jättämät jäljet siivotaan heti kierrosten jälkeen. Museo on avoinna yhdeksästä kol-

meen, ja ne vieraat, jotka tulevat muulloin kuin opastettujen kierrosten aikaan, saavat katsella omin päin. Sinä saat arvioida tavaroi-
toita pitkin päivää, miten parhaiten sopii.”

Nyökäytin päätäni osoittaakseni, että olin ymmärtänyt säännöt.

”Näetkö tuon aittarakennuksen museota vastapäätä?” Valtteri kysyi ojentaen etusormeaan oikeaan suuntaan aivan kuin olisin muualle katsonutkaan kuin museon pihapiiriin.

Vaikka tie oli mutkainen ja kaartui tämän tästä, Matteuksen talo pysyi koko ajan näkyvillä. Pystyin hyvin kuvittelemaan, että kesämatkalaiset pysähtyivät tutustumaan komeaan taloon, jota olivat tietä pitkin ajaessaan saaneet ihailla eri kulmista kilometrien vierissä.

”Siinä on asuntosi, ainakin aluksi”, Valtteri jatkoi.

”Ahaa, ihanan romanttista”, minä hymyilin.

”Ainakin käytännöllistä työmatkoja ajatellen. Minun mummini asuu tuossa toisessa talossa, tuossa valkoisessa.”

”Entä sinä ja äitisi?”

”Minä asun kirkonkylällä rivitalossa. Olet tervetullut vierailulle matalaan majaan”, Valtteri naurahti. ”Äiti asuu sadan metrin päässä museolta, voimme pysähtyä siellä nyt matkalla, jos haluat.”

”Mieluiten asettuisin taloksi ensin. Pesukaan ei olisi pahitteeksi.”

”Sauna ja pesuhuone löytyvät pihapiiristä. Näetkö, vinottain sinun aittasi ja museorakennuksen välissä.”

Valtteri suoristi jälleen etusormensa osoittamaan oikeaa suuntaa. Myöhemmin panin merkille, että Valtteri elehti aina puhues-
saan ja osoitteli esineitä sormellaan. Luultavasti tapa oli tullut vuosien opastyön myötä.

”Juoksevaa vettä ei valitettavasti ole”, Valtteri selitti pahoitel-

len. ”Ellet sitten juokse ämpäri kädessä kaivolta saunaan”, hän lisäsi yrittäen olla hauska.

Kohteliaasti naurahdin Valtterin näkemykselle juoksevasta vedestä. Vakuutin olevani riski tyttö, joka saisi kyllä tarvitsemansa veden kaivostakin.

”Entä mummisi? Missä hän peseytyy?”

”Mummilla on talossaan suihku. Porakaivo rakennettiin häntä varten kymmenisen vuotta sitten. Vesi riittää kerralla mummin tarpeisiin, mutta siinä kaikki.”

Olimme saapuneet risteykseen, josta erkani tie oikealle. Valtteri napsautti vilkun päälle ja hiljensi vauhtia. Hän vilkaisi minua arvoituksellinen hymy huulillaan.

”Jos arvaan oikein, äiti on mennyt mummin luo odottamaan tuloamme. Mutta ei hätää, äiti on oikein mukava ja herttainen nainen. Kuten on mummikin.”

”En minä heitä jännitä”, minä vastasin, vaikka se ei ollut aivan totta. Minä olin jännittäjä.

Jos minun olisi pitänyt luonnehtia itseäni kolmella sanalla, listan kärkipäässä olisivat olleet sanat ujo, jännittäjä ja introvertti. Sosiaaliset tilanteet kuormittivat minua, ja uusiin ihmisiin tutustuminen oli aina ollut minulle kauhistus. Siksi työ museo-opaana oli arveluttanut minua pitkään, mutta sitten kaikki muu, mitä Matteuksen kotiseutumuseolla oli historioitsijalle tarjota, oli mennyt huolen ohi. Olin päättänyt tsempata ja etsiä itsestäni sosiaalisen, ihmisläheisen roolin. Valtterin ja minun välisestä, katkonaisesta jutustelusta päätellen en ollut vielä kunnolla onnistunut siinä.

”Hyvä, ettet jännitä, koska enää et pääse karkuunkaan”, Valtteri sanoi reippaasti, niin että kuulosti siltä kuin *hän* olisi meistä

se, jota jännitti tavata hänen sukunsa naiset, ja käänsi auton museon pihaan. ”Perillä ollaan.”

Valkoisen talon etuovi avautui ja ulos astui viisissäkymmenissä oleva nainen, joka huiskautti iloisesti kättään. Hän seiso i auton vieressä jo ennen kuin Valtteri ehti sammuttaa moottorin, ja avasi minulle oven.

”Tervetuloa tänne meille Terhonjokeen. Minä olen Silvia Terhonjoki, ja sinä olet varmaan Emmi Vasanen.”

Odottamatta vastaustani hän tarttui käteeni ja vat kasi sitä ylös alas yhtä tarmokkaana kuin hänen nopeasti aiheesta toiseen poukkoileva puhetyylinsä ja valpas olemuksensa oli antanut olettaakin. Silvia Terhonjoki oli toiminnan naisia.

”Keitin tuolla mummin luona kahvit. Olisi jo valmiina”, hän sanoi ja päästi vihdoin kädestäni irti. ”Valtteri voi kantaa laukkusi myöhemmin aittaan, ja onhan se Markuskin täällä. Markus, tulehan tervehtimään Emmiä, uutta museo-opasta”, Silvia huusi minun olkani yli jollekulle.

Käännyin katsomaan ja pysähdyin niille sijoilleni.

Museon portailla seiso i mies, jollaisesta olin aina haaveillut: Pitkä, lihaksikas, ryhdikäs, oviaukon täyttävä. Miehen kasvot olivat symmetriset ja katsetta viipyilemään houkuttelevat. Kaikki hänessä näytti olevan kohdillaan ja juuri sopivan kokoista. Jopa pienenpieni parransänki, joka sävytti hänen leukaansa.

Jos jotakin olin kuvitellut Matteuksen museolta löytäväni, niin en tällaista ainakaan. Pölyisiä päiväkirjoja ja unohdettuja koriste-esineitä, ehkä. Mutta että mies suoraan päiväunistani... Ja varmasti aika monen muunkin naisen päiväunistista. Miten sellainen mies oli voinut jäädä hautautuneeksi tällaiseen paikkaan?

Sipaisin tihkusateen kostuttamia hiuksiani ja väänsin suuni

hymyntapaiseen. Vapisin sisäisesti, kun tumma mies laskeutui portaat ja lähti harppomaan meitä kohti.

”Markus on minun serkkuni”, Valtteri ilmoitti, mutta tuskin kuulin hänen ääntään. Tuijotin ihastuksesta lamaanuneena pihan poikki lähestyvää miestä, Markusta.

”Hyvää päivää”, Markus sanoi sointuvalla äänellä virallisesti ja ojensi kättään. ”Markus Terhonjoki.”

”Emmi Vasanen”, minä vastasin. Yritin puhua normaalilla äänellä kuiskaamisen sijaan. Yritin muistaa valinneeni rooliksi sosiaalisen ihmisystävän; en sitä introverttiä ihmisten välttelijää, joka todellisuudessa tunsin olevani.

Ihmettelin Markuksen käden lämpöä ja hänen silmiensä tuietta.

”Mennäänpä sitten sisään”, Silvia hoputti. ”Täällähän kastuu.”

Vastentahtoisesti irrotin otteeni Markuksen kädestä, samalla kun vaivihkaa vilkaisin hänen vasenta nimetöntään.

Pettymys oli viedä jalat altani, vaikka turhaan kai minä muutaakaan olin toivonut. Markuksen sormessa kimalteli sormus. Tietenkin. Totta kai sellainen mies oli varattu ja rengastettu eikä millään tavalla saatavilla.

2.

Seurasin Silviaa sisälle vanhaan maalaistaloon ja tervehdin keittiön ikkunan edessä istuvaa vanhaa naista. Hänet esiteltiin minulle Anna-mummiksi. Kaikki sukulaissuhteista riippumatta kut-suivat häntä sillä nimellä.

”Tämä on minun vartiopaikkani”, mummi selitti nauraen. ”Is-tuskelen tässä päivät pitkät ja seurailen pihan elämää: talvisin lintuja ja kissoja, kesäisin museovieraita. Eipä nuo paljon toisis-taan poikkea.”

Istuuduin pöydän ääreen ja kurottauduin katsomaan ulos. Ikkunasta näki koko pihan kerralla ja museorakennuksen sivulta tielle saakka. Kauniista pihapiiristä huolimatta katseeni hakeutui kuitenkin jatkuvasti Valterin kanssa ulos juttelemaan jääneen Markuksen suuntaan. En voinut itselleni mitään. Tarkkailin Mar-kusta haikeana kuin pikkutyttö haluamaansa karamelliä, jota ei saanut maistaa.

”Markus siivoili aitassa sinua varten”, Silvia sanoi.

Äitinsä seurassa hänestä oli tullut oudon hiljainen tai sitten pi-

halla pulpunnut puheenpapatus oli ollut keino peittää jännitystä uuden ihmisen seurassa. Ujona introverttinä tiesin kaiken erilaisista rooleista erilaisissa tilanteissa.

”Voi, ei olisi tarvinnut”, minä aloitin, mutta mummi keskeytti minut matkien huudahdustani:

”Voi, kyllä tarvitsi. Tuossa aitassa ei ole kukaan asunut aikoihin. Markuksen ilmeistä päätellen pölyä olikin ehtinyt jo kerääntyä sen mukaisesti. Eikä sinustakaan olisi varmaan hauskaa jakaa vuodetta hämähäkkilauman kanssa.”

Värehdin tahtomattani. Saatoin opiskella arkeologiaa, historiaa ja kulttuuriantropologiaa yliopistossa viidettä vuotta, mutta pieniin kahdeksanjalkaisiin en vieläkään osannut suhtautua riittävän välinpitämättömästi.

”Olen toki kiitollinen Markukselle siivoamisesta”, sanoin hitaasti.

En osannut kuvitella Markusta niin arkiseen puuhaan. Päätin tarkistaa siivousjäljen vielä ennen kuin menisin nukkumaan.

”Oletteko Te asunut vanhassa talossa?” kysyin mummilta.

Paloin halusta päästä käsiksi talon historiaan ja kuulla tarinoita, joita vanhalla rouvalla täytyi olla runsaasti kerrottavanaan.

”Ei, en asunut”, mummi sanoi ja näytti puoliksi järkyttyneeltä. ”Siihen aikaan, kun minä olin pieni, meillä oli jo tämä talo. Vanhaa puolta ei ole käytetty vakituiseen asumiseen ainakaan sataan vuoteen. En minä niin vanha ole”, mummi nauroi nähdessään ilmeeni, jonka taisi tulkita epäuskoksi.

Oikeasti mietin ahdistuneena, miten juttelu jatkuisi ja mitä itse sanoisin seuraavaksi.

”Vanha puoli oli ikään kuin kesäasunto, niin kuin nykyään on tapana sanoa, mutta me lapset emme juurikaan siellä olleet”,

Romantiikkaa ja kummitustarinoita

Historiaa opiskeleva Emmi saapuu kesäoppaaksi idylliseen Matteuksen kotiseutumuseoon. Työ alkaa lupaavasti, ja Emmi tutustuu museota pyörittävään Terhonjoen perheeseen. Pian hän ei kuitenkaan saa silmiään irti komeasta mutta varatusta Markus Terhonjoesta.

Onneksi työ ja maalle kotiutuminen vievät ajatukset välillä muualle. Lisäksi Emmi saa kuulla, että museossa kummittelee. Kun oudot sattumukset seuraavat toistaan, Emmi päättää selvittää mysteerin perinpohjaisesti.

Ajan halki hyräilevä tyttö on **Annika Lavénin** hurmaavan kesäinen feelgood-romaani.